

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Digtning i udvalg

Citation: Kingo, Thomas: "Digtning i udvalg", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 405.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo09val-shoot-idm140375705630736.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

Trøste-Brev
Til Dend Høyædle og Velbaarne Frue
Fru Margarete Ulfeld
SI: Her Niels Juels, etc.
Der Hendis Velbaarenhed var paa Torsing sendt
fra Fraudegaard
Anno 1697. dend 13. Aug:

Høyædle FRUE, Du Standhaftigheds Mandinde,
Af Dyders gamle Rood, en Himmel-arted Qvinde,
Tilsted mig, at jeg med Dig lidet tale maa,
Og udi Sorgen Dig til Trøste-Tanker faa!
Jeg veed vel Himlen har forud Dit Hierte inde,
At ey min svage Aand kand slige Ord besinde,
Og næfne dig til Trøst, som du jo førre veed,
Laan mig dit Øre dog udi Taalmodighed.
Drag Sørge-Dekket lit bort fra dit Himmel-Øye,
Der hovner ved din Graad, der rødner ved din Møye
Og megen Hyle-Regn, lad Sorgens stridig Elv
Ey saa bortskylle og fordrukne slet dig selv!
Holt op igien med de dyb-tagne Hierte-sukke,
GUDs Aand er for din Dør dit Brøst at vil oplukke
Hvor ved din ædle Siæl skal kraftig Lindring faa,
GUDs Læge-Finger vil dit Hierte peege paa.
Ald Verden veed, at Du, Skiold-Baarne Kriger-Inde
Har tabt saa meget, som Du ey igien kand vinde
I heele Verden, om Du hende seyled om,
Og til det yderste af Jordens Ende kom.
En Mand, der hafde GUD og Dyd i Sind og Hierte,
Fra Hand af Rode randt, og siden stedse lærte
Ved dem at styrke sig, saa Hand gik sikker op
Ved Dyde-Trin at naae til Ærens høye Top!
406 En Mand, en Kongens Mand og Fædre-Landets Ære,
Der i sit tause Bryst meer Manddom vist' at bære
End mange, der ved Pral og svadsig Tale veed,
At bryste sig af Mood og Gold Mandhaftighed!
En Mand, der gik saa jefnt, og vovede sin Trøye
Hvorhen hand *Ordre* fik, Hans Hu, Hans Sind og Øye
Paa GUD og Kongen saae, det var Hans Søe-Kompas,
Og ald Hans Idræt kun et Æres Speyle-Glas!
En Mand, der Himlen self har gived Held og Lykke
Sin Kongis Vaaben med u-trolig Seyr at Smykke,
En Mand, der tordnede sin Fiende tit i Grund,
Og farved Søen med Hans blodig Bryst og Mund!
En Mand, der priiselig sit Skiold og Hielm ophengte
Og indtil Ævighed med Lof og Yndist trengte,
Om hvilken Sandhed self (trods Avind) vidne kand,
Hand var saa brav, som en der seyled har paa Strand!
En Mand, der var nest GUD dit Hiertis store Glæde
Og kydske Kierligheds indlencked Himmel-Kiæde;
En saa fuldkommen Mand vi veed Du haver mist,
Jeg veed Du svarer: Ach! det er (dis værre) vist!
Mens ikke dog forsagt! lad Himlens store Øye
Fordeele Sorgens Skye, Dit mødig Hierte bøye
Sig under HERrens Haand, indleg der ald din Nød,

Saa faar Du Trøst, omskiønt din brave Mand er død.
Hand er dog ikke død! Hand i Dit Hierte lever
Omskiønt det veener sig, og ved hans Afskeed bever,
Hand lever og hos GUD, som er hans Liv og Lyst,
Did sigtede Hans Troe udi hans Christen Bryst.
Du seer Ham daglig sig i eders Børn afmale,
Som slegter paa hans Dyd, og vil dig overtale
Til Trøst og Hierte-Taal, ja bede Gud du maa
En ret fuldkommen Høst af deris Frugter faa!
Saa lad da Sorgen ey for hart dit Hierte banke,
Men gjør dig altid om din JUEL en Lifsens Tanke,
Lad Sorgen sømmelig indgrendsis til sit Maal,
Bland nogen Honning ind udi din bittre Skaal.
407 Hver Bølge, som der ind paa Taasing Bugter bryder,
Tænk den med *Hr: Niels Juels* navnkundig Ære flyder,
Og vil erindre dig Hans Navn det lever, men
Der udi Haveds Svelg en Bølge er igjen.
Hver Vind der Taasing Slot vil suse paa og brage
I andre Tanker skal du dend slet intet tage,
End det er Rygted om Din ærlig *Hr: Niels Juel*,
Der farer Verden om udi en ævig Kuul!
Tenk endelig, og tak GUD for sin store Naade
Der Hannem er beteed! Hvor stor og overmaade
Skal Himlens Ære sig for Eder Begge tee
Naar for GUDS Ansigt Du skal Ham i Glæde see!